

[Villemoes.]

Spanien. Jeg har ikke megen forstand på appelsiner, men der kom en herre og stak mig $\frac{1}{4}$ dusin af disse meget grønne fyre. Det er muligt, at de bliver gode, når de bliver lagret — de er grønne, og det er jo håbets farve —, men jeg synes, det er en meget dårlig ting at få hjem, når vi leverer gedigne danske varer for dem. Den højtærede formand skal se en af dem på nærmere hold.

Vi har også i de senere åringer importeret mange andre for det daglige liv ikke nødvendige, men i og for sig særdeles behagelige ting. Vi har bl. a. importeret abrikoser. Jeg har forresten hørt, at de ikke skal være gode. Jeg tror oven i købet, det var min kone, der fortalte mig det. Så sagde jeg til hende, det skal du se stort på, det er ikke den højtærede handelsministers skyld, der har også været handelsfolk med til det. Men regeringen og den nuværende højtærede handelsminister har ansvaret for vore tosidede aftaler, for hvad vi skal have ind i landet. Selvfølgelig har handelsministeren en dæksmand, der hedder vareforsyningsudvalget, hvor man forelægger sligt, eller måske det er i det udenrigspolitiske nævn, det skal jeg ikke kunne sige noget om. Jeg nævner det kun for at vise, hvilken udvikling der er sket, og vi har det dog stadigvæk ikke så forfærdelig godt her i landet. Jeg kan også nævne, at hvis man går ned ad gaden, vil man se, at der i butikkerne ligger masser af spirituosa og vin. Det kom ikke ind til landet i min tid, for da havde vi ikke penge til det. Jeg ved ikke, om den højtærede handelsminister mener, vi har penge til det nu. Jeg ved heller ikke, hvilke varer vi bytter med. Jeg nævner det kun parentetisk, det er jo ikke nogen stor sag. Vi skal også have — ja har måske allerede fået — rosiner, både med og uden kerne, og mandariner. Jeg troede forresten, vi havde vore egne mandariner — herunder hører naturligvis ikke den højtærede handelsminister.

Det er som sagt småting, men jeg nævner det, fordi det så tydeligt viser, hvorledes billedet kan ændre sig blot i løbet af to gange tolv måneder. Dengang var det noget forfærdeligt at få disse få kilogram mandler til landet, og de var dog borte meget hurtigt. I en jysk by blev der spurgt: Hvor kan man få mandler? Og dertil blev der svaret: det kan De få på det stedlige socialdemokratiske kontor. Den dag lå der een mandel i kontorvinduet. Vi vil ikke føre den slags agitation, og vi har ikke gjort det i disse to år, for vi ved, hvilken van-

skelig opgave det er at have denne form for samhandel med udlandet. Det er en af grundene til, at vi fra vor side med allerstørste glæde imødeser den tid, da vi kan komme bort fra alt dette, og det lovforslag, som nu er til behandling — i sidste øjeblik — i det høje landsting, er efter min formening et skridt i den rigtige retning. Jeg mener, at kritik, navnlig hvis den er berettiget, kan være nyttig, men det er vel ikke unaturligt, at netop jeg i denne sene aften har tilladt mig at anstille disse, meget spagfærdige betragtninger om dette forhold.

Jeg tror, man i al almindelighed kan sige, at det ikke er nogen særlig god nationaløkonomisk politik at sælge billigt og købe dyrt, men ser vi på priserne for vor import og vor eksport, er der jo desværre tegn på en udvikling i den retning. At f. eks. dansk industri betaler meget mere for jern, stål og kul, end den engelske industri betaler, synes jeg må være ret uholdbart i det lange løb. Hvis England forhøjer sine salgspriser til os, og vi derefter betræder samme vej, bliver følgen naturligvis fortsat inflation, og den har vi egentlig haft nok af i de sidste par år. Der bør sættes en bremseklovs ind på dette område. Vi er et lille land, andre er store i forhold til os, men jeg tror også, ministeriet og den højtærede handelsminister i høj grad har opmærksomheden henvendt på sagen.

En af de største rystelser, der økonomisk er overgået Vesteuropa i adskillige år, var devalueringen af sterling i forhold til dollar. Inden England gjorde det, betalte Danmark omtrent det samme for sin import af kul fra Polen, Ruhr og England. Med de to første lande må vi afregne i dollars, hvilket er bekendt for alle her, og med England selvfølgelig i sterling. Da nu Danmark måtte gå samme vej som England, bragte dette en meget betydelig skævhed, som kan komme til at tynde hårdt på dansk erhvervsliv, hvis det ikke rettes op. Det lyder efter min mening noget naivt, når man får besked om, at National Coal Board i England har foretaget denne prisforhøjelse uden at underrette regeringen derom, men det skal jeg komme tilbage til om et øjeblik.

Det ligger jo sådan, at Danmark i de senere åringer har importeret måske over halvdelen af de kul, vi har indført, fra Polen, og når dertil kommer, at England, efter at have foretaget sin devaluering af pundet i forhold til dollar, har forhøjet priserne til os, gør dette billedet yderligere